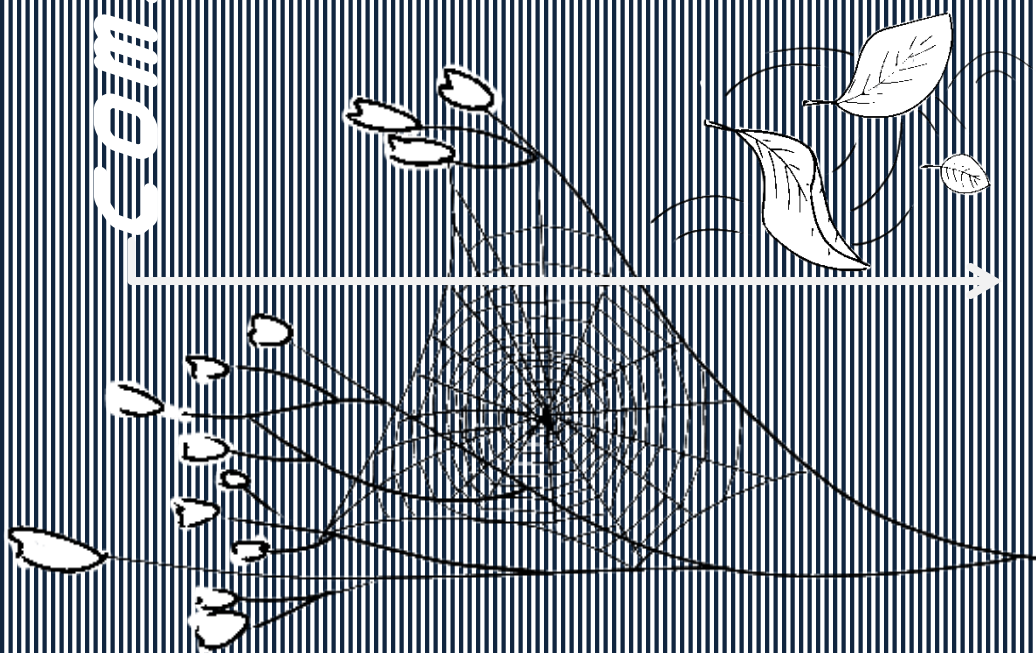
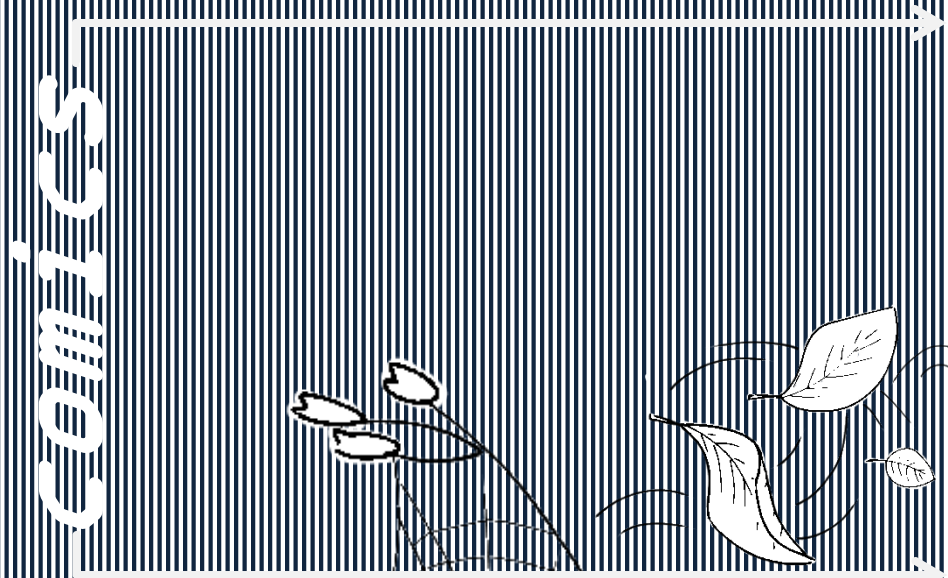
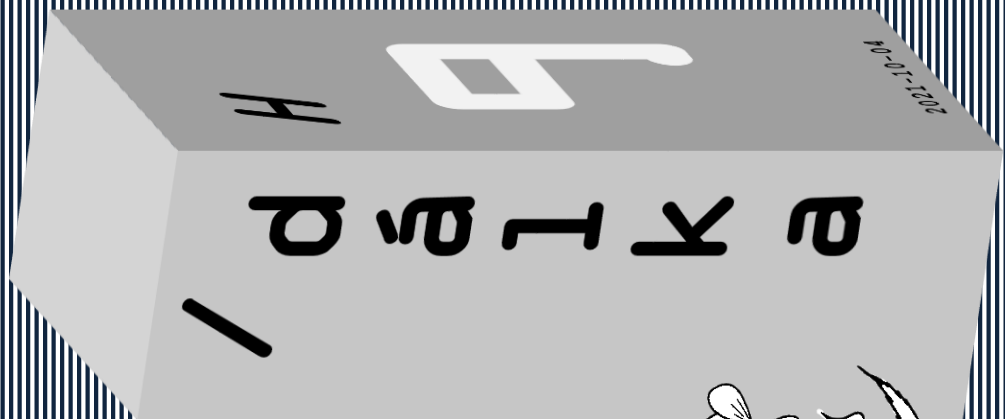

Říše šachovnic

Petr Janíček

Kapitola 7. – Příběh Dregosu

Večer rytíři seděli u ohně, zpívali a přemýšleli o své další cestě. Když dozpívali jednu opravdu hezkou píseň o přírodě a tajemných lesích, jeden z mužů vytáhl ze svého ruksaku tlustou knihu. „Tahle píseň mi připomněla jednu kapitolu z této knihy – Soubor ztracených říší. Pojednávala o ostrově Dregosu. Tu povídku sice všichni dobře známe, ale myslím si, že při tomhle večerním povídání krátký příběh neuškodí. Přece víte, jak to dříve bylo. Dregos vždycky nebýval zpustošenou krajinou. Nežili na něm zlí draci, kteří chtěli pouze zničit a obsadit všechny ostrovy. On sám dříve plnil úplně odlišnou úlohu. Jeho hlavní funkcí bylo poskytnout útočiště čarodějům, kde prováděli svá kouzla a cvičili další mladé čaroděje. Jeho lesy a pláně byly nejkrásnější ze všech ostrovů. Vzduch voněl přírodou a kouzly. Lidé sem přijížděli hledat léčivou vodu nebo jen odpočívat a omladit svou duši. Nikdo vlastně pořádně nevěděl, proč to všechno skončilo, avšak dochovaly se záznamy, které nám dopodrobna vyličily, co se stalo.“

A začal číst: „Jest 14. května 1645 – Čaroděj Ámos vykonal osobní kouzlo a pustil se do oprav věže – stěny se opět spojily a věž je zase jako nová. Jest 18. května 1645 – Květnatý hvozď začíná vadnout – rostliny, stromy i zvířata umírají, nevíme, co jim je, pokoušíme se kontrolovat vodu, ale nemáme žádné negativní výsledky, příroda prostě zaniká sama. 24. května 1645 – Východní část hvozdu je nyní holá poušť, země se třese, nevíme, co bude dál, čarodějové Vyššího řádu se snaží zastavit schnutí. 5. června 1645 – Všechna příroda byla zničena. Přežívají pouze parky Vysoké věže. Z Lesnaté hory stéká láva. Někteří z nás se ji snaží zastavit mrazicími kouzly. 10. června 1645 – Parky kolem věže zachvátil požár, všude je spousta kouře, špatně se nám dýchá. Mnoho z nás chybí. 15. června 1645 – Z nitra hor se vyřítila stvoření podobná

drakům, zabíjí nezkušené čaroděje a ničí krajinu ještě víc. Jsme schováni ve Vysoké věži a snažíme se nechat odboj na čarodějích Vyššího řádu. 16. června 1645 – Píše Bellin, strážkyně bílého krystalu. „Vysoká věž je zničena a všichni uvnitř po smrti. Draků je příliš mnoho, musíme ostrov opustit. My, čarodějové Vyššího řádu, se přesuneme na ostatní ostrovy, kde budeme plnit dál své povinnosti. Já sama se přesouvám na ostrov Gurrigon, kde plánuji dožít svůj život věnováním se lidem a přírodě. Na Dregos se nevracejte, nečeká vás tam nic dobrého. Jen smrt.“

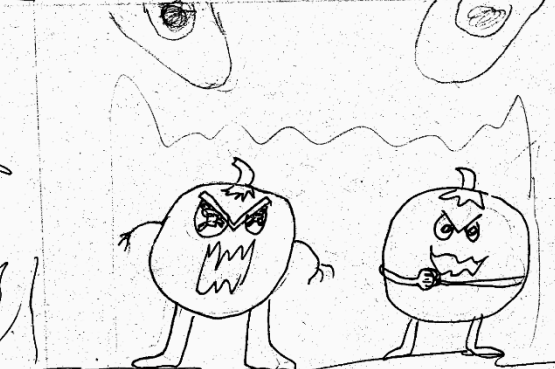
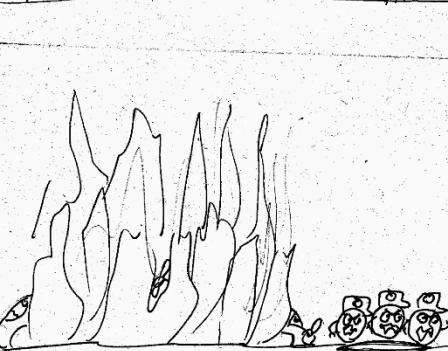
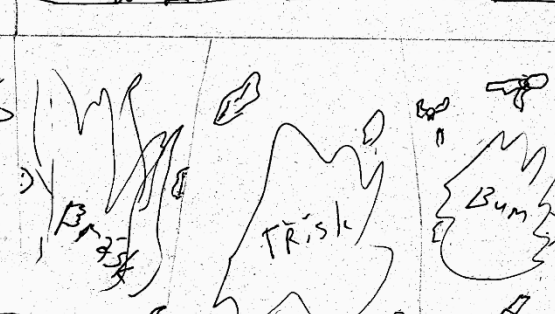
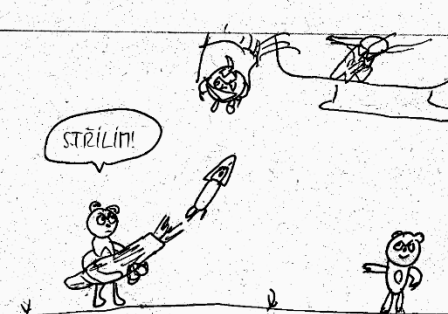
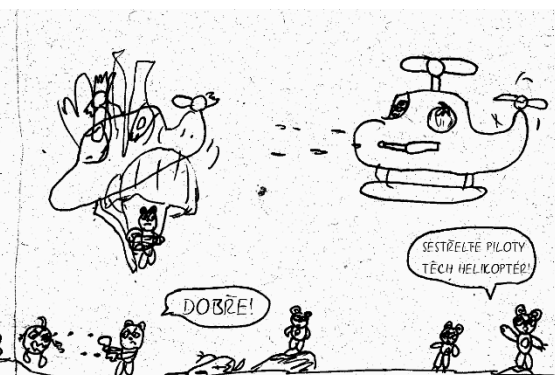
Dočetl a všichni přítomní se zvedli. „Je čas jít. Dnes jsme slyšeli příběh Dregosu a máme určitou představu o poloze Bellin,“ řekl Alexander. Ostatní přikývli a mlčky se vydali na východ, kde se nacházel přístav a za mořem ostrov Gurrigon.

MMH Alliance

Tomáš Janíček

Pohračování přístě...

Polibek života

Sára Topinková

V Na svět přijdu v polibku toho nejdůležitějšího člověka v celém mém budoucím životě.

Jsem zmuchlaná a rudá a tělo mi pokrývají bílé cucky. Kolem mě je najednou moc světla, všechno je bílé a čisté a já pláču, protože chci zpátky. Přesto když mě doktor konečně položí do náruče nejbáječnější ženě, která kdy kráčela po zemi, na chvíli plakat přestanu.

„Miluju tě, Alenko,“ šeptá mi do ucha, když mě políbí. A mě strach opustí.

Vzápětí mě od ní berou pryč, pryč od tepla mé maminky, vstříc bílé a stříbrné, pípání nástrojů, shonu nemocnice a uspěchaných lidí. Bojím se a křičím, ať mě vrátí zpátky, ale oni mi nerozumí nebo rozumět nechťejí.

Nakonec se přece jen vracím zpět, nepřestala jsem plakat ani na chvíli a je to konečně donutilo mě poslechnout. Ocitnu se v náruči větší, než je maminčina, ale poznám, že i tady se mohu cítit bezpečně. Je tak velký a silný, ale drží mě, jako bych se mohla každou chvilku rozpadnout. Můj tatínek.

Několik dní jenom spím a pláču. Tatínek nebo maminka jsou pořád se mnou. Občas ale jejich pohled sklouzne pryč ode mě a já pak brečím, protože nechci, aby na mě zapomněli. Všímej si mě, jsem tady, snažím se jim říct, ale nejde to, a tak musím plakat.

„Dnes pojedeme domů.“ Ta slova mě probudí a já nevím, co to domů vlastně znamená, ale těším se, protože už se mi tady nelíbí. Není tu moc veselo a maminka má škaredou košili, která není příjemná, když se jí dotknu rukama.

Znovu přijde tatínek a pomůže mamince vstát. Opouštíme nemocnici a venku je chladno. Jsem zabalená ve spoustě přikrývek a maminka mě chrání vlastním tělem před vším, co na mě čeká. Posadí se vedle mě, pečlivě mě zapásá a drží mě za ručičku, zatímco všechno kolem vrčí.

Doma je to mnohem hezčí než v nemocnici. Víc barev, míň lidí. Tatínek je s námi skoro pořád, hrajeme si, oni mluví a já pláču, ale občas se taky směju. Jenže jednoho dne slyším nějaké zvuky a tatínek vstane, odejde pryč a pak s sebou přivede několik lidí, které jsem nikdy neviděla. Všichni se ke mně chtějí dostat jako první, maminka mě jim dává do náruče jednomu po druhém a já je neznám a bojím se jich, a tak pláču a oni vypadají smutně, protože se mi u nich nelíbí.

„To je tvoje babička,“ říká mi maminka se smíchem, ale já nechci být u babičky, chci jít zpátky k ní a nedívat se na ty nové lidi.

Od toho dne už to nejsme jenom já, maminka a tatínek. Přichází další lidé, ale když u nás tráví víc času, začnu si na ně zvykat a občas už je nechám, aby si mě pochovali, aniž bych u toho křičela a vyváděla.

Maminka je se mnou doma každý den, ale tatínek vždy ráno někam odchází. Těším se, až večer uslyším kroky a vrzání schodů, protože vím, že to je on. Občas přijde někdo jiný a já jsem pak zklamaná a nenechám se pochovat.

Prý rostu. Všichni mi to říkají a i já si začínám připadat větší. Silnější. Dokážu něco uchopit v rukách a udržet to, umím zvednout hlavu a za chvíli i samu sebe. Plazím se. Pokouším se chodit. Brzy budu silná jako tatínek.

Pořád k nám chodí lidé, kteří už ale nejsou cizí. Babička mi občas donese nějaký dárek. Mám ráda dárky. Vždycky se usmívám a ona se usmívá taky, protože mi ráda dělá radost.

Vadí mi, že všichni kolem mě mluví a já nemůžu. „Ma-ma,“ zkusím to a opravdu, podaří se. Maminka mě slyší, je šťastná, vezme mě do náruče a dá mi pusku na čelo.

Pusy od mámy jsou nejlepší. Nikdy jich nebude dost.

Maminka začne chodit do práce stejně jako tatínek, takže mě každý den hlídá babička. Někdy přinese i koláče. Vždycky mi dá pusku na nos a prsty od mouky mě cvrkne do nosu, takže jsem pak celá zamoučňená.

Ted' už na ni čekám, vyhlížím z okna a stoupám si na špičky, abych viděla na chodník, až půjde.

Mám na sobě fialové šatičky – ty, které mi dala ke třetím narozeninám.

„Kde je babička?“ ptám se maminky a ta se zamračí, jako by sama nevěděla.

Místo babičky mě hlídá teta. Nemám ji tolik ráda, protože z ní cítím nepříjemnou vůni, ale vím, že jí na mně záleží, a tak jsem na ni hodná.

Maminka přijde až večer, unavená a se smutkem v očích. Utíkám k ní a chci ji rozveselit, ale nic, co dělám, nepomáhá. Pláču, protože vidím, že i mamince se v očích hromadí slzy, a když se stalo něco, co rozpláče i maminku, musí to být vážné.

„Proč babička nepřišla?“ ptám se, což ji rozesmutní ještě víc.

Maminka si mě přitáhne mezi sebe a tatínka a řekne mi, že babička odešla do nebe. Ptám se, co to znamená a kdy se zase uvidíme, ale ona mi vysvětlí, že to znamená, že už se uvidíme jenom ve snech. Nechápu, proč ode mě babička odešla, a tak nepřestávám plakat, protože si myslím, že už mě nemá ráda, a taky proto, že už ji nikdy neuvidím, nikdy nebudu jíst její koláče a nikdy mi nedá pusu na tvář.

Pláču pokaždé, když si na to vzpomenu, ale po nějaké době už to není tak často a i maminka s tatínkem se na mě zase začnou usmívat.

Chodíme babičce na hrobeček. Vždycky jí tam donesu koláč, protože se bojím, aby neměla hlad.

Jdu poprvé do školky a vůbec tam nechci. Zlobím se a brečím, až jsem celá červená, ale když maminka odejde a já vím, že tady musím zůstat, přestanu.

Paní učitelka je moc hodná. Hraje si s námi a já sem brzy začnu chodit ráda. Kolem mě je spousta dětí a já tomu nejdřív vůbec nevěřím, že jich je tolik. S některými si hraju. Jiné nemám vůbec ráda, protože mi berou hračky místo toho, aby si vzali svoje vlastní.

Když mi jedna holka chce vzít mého plyšového pejska, přijde tam nějaký kluk a odežene ji pryč. Prý se jmenuje Kuba. Řeknu mu, že teď bude můj kamarád.

S Kubou se na sebe těšíme každý den. Hrajeme si spolu v kuchyňce, a když je hezky, jsme na prolézačce. Jednou se ke mně nakloní a dá mi pusu na tvář.

„Co to děláš?“ ptám se ho. Nikdy mi ještě pusu nedal nikdo, kdo by nebyl maminka nebo tatínek nebo babička.

„Maminka říká, že pusy dáváme těm, co máme rádi.“

Mám ho taky ráda, takže ho políbím na pusu a je to hrozně zvláštní a zároveň srandovní, ale než to stihnu udělat znovu, přijde paní učitelka a řekne, že tohle se nedělá.

Na slova paní učitelky myslím vždycky, když jsem s Kubou, ale on mě chce pusinkovat, i když to máme zakázané. Řeknu mu, že je zlý, když nechce poslouchat tak hodnou paní učitelku, a on mi na oplátku řekne, že jsem blbá.

Večer pláču mamince na rameni, protože já přece nejsem blbá, a kdo to říká, ten to je. Slíbím si, že už s ním nikdy nepromluví, avšak další den za ním přijdu a řeknu mu, že nejsem blbá, protože cítím hroznou potřebu se ještě naposledy obhájit.

Brzo mám jít do školy. Těším se, protože musíme ve školce po obědě hodinu spát a já už teď vůbec nebývám unavená. Prý se naučím číst. Na to se těším. Nebudu si pohádky muset jen prohlížet, konečně porozumím všem těm písmenkům.

Do školy mě vede tatínek, protože maminku nepustí z práce. Jsem z toho trochu smutná, chtěla bych je tady mít oba, ale tat'ka dělá vtipy a rozesměje mě, až zapomenu na to, že se mi ještě před chvílí chtělo plakat.

Posadím se do úplně první lavice hned k paní učitelce, abych se jí mohla na všechno zeptat.

„Můžu si sednout?“ zeptá se Kuba.

Zamračím se na něj, protože se spolu přece nebavíme, ale jeho maminka mi vysvětlí, že má brýle a musí sedět vepředu, a ona je dospělá, takže jí nechci odporovat.

S Kubou do sebe pod lavicí kopeme nohama a jednou omylem kopnu paní učitelku, která se na mě zamračí, a já to od té doby nedělám, ať už mě Kuba štvě sebevíc.

Na škole mám nejradši přestávky, hlavně ty velké, protože se s holkama vždycky postavíme kolem jedné lavice, dělíme se o svačinu, hrajeme si s panenkami a Kubu a jeho kamarády, kteří si z nás akorát dělají legraci, k sobě nepouštíme. Po pár měsících se začnu těšit na prázdniny, protože i když mám ve škole kamarády, občas je to pěkná nuda a dřina. Nesmím mluvit bez dovození, a když se mi chce na záchod, musím se hlásit a říkat to před celou třídou. Oni se pak smějí a já nechápu, co je vtipného na tom, že chci jít čůrat.

Po prázdninách jdu do druhé třídy a Kuba už se mnou nesedí, i když má pořád brýle. Už se mnou nemluví ani si ze mě nedělá legraci. Říká, že holky jsou blbý, a já mu tvrdím, že jediný blbec je on. Od paní učitelky dostaneme poznámku, protože nemluvíme vhodně.

V zimě mám narozeniny a svou první oslavu. Pozvu všechny holky od nás ze třídy, ale když maminka donese dort, pár z nich mi začne říkat, že jsem tlustá a neměla bych se tak ládovat. Uteču na záchod, ze své vlastní oslavy, a těším se, až skončí.

Někdo zaklepe na dveře.

„Já už potřebuju, Ali!“ slyším svou kamarádku Kačku.

Otevřu. Pustím ji a čekám na ni venku.

„Pojď zpátky. Vůbec není pravda, že jsi tlustá.“

A tak jdu, i když tomu pořád nevěřím, a když mi maminka podává dort, řeknu jí, že nemám hlad.

Dospívám a začínám si myslet, že měl Kuba vždycky pravdu. Holky jsou fakt blbý, kromě mě a Kačky všechny do jedné. Bavíme se jenom spolu, sedíme spolu v lavici i v autobuse, když jezdíme na výlety, a mně vůbec nevádí, že mám jenom jednu kamarádku, protože tahle aspoň za něco stojí.

Často se teď dívám do zrcadla. Přemýšlím, jestli vypadám dobře. Na břicho si nahmatám nějaký ten špíček, ale přece nejsem tlustá. I když oproti ostatním holkám, co mají ruce hubené stejně jako nohy, tak asi musím působit.

Jednou se na to zeptám mamky.

„Myslíš, že jsem tlustá?“

Podívá se na mě, pohladí mě po ruce a zavrtí hlavou. „Jsi nádherná přesně taková, jaká jsi, dobře? O takových věcech vůbec nepřemýšlej.“

Vím, že maminka by mi nikdy nelhala. Uvěřím jí.

Nastupuji na druhý stupeň. Rostou mi prsa a kluci si toho všímají a pořád na to upozorňují. Holky si ze mě dělají legraci. Mamka mi tvrdí, že mi jenom závidí, ale já bych byla radši, kdyby zmizela.

Máme adapták a jeden nový spolužák mě po něm pozve na zmrzlinu. Jmenuje se Ondra a má modré oči jako všichni moji oblíbení kluci v knížkách.

Povídáme si a mně je zvláště příjemně.

Další den jdeme zase. Za týden se loučíme před mým domem a on mě políbí.

Celý večer přemýšlím, jestli to teď znamená, že je můj kluk. Zeptám se na to tatky, protože si řeknu, že on by ů taky kluk, a tak to přece musí vědět.

„A nejsi na to ještě trochu malá?“ usměje se a pohladí mě po hlavě, aniž by se tomu dál věnoval. Zamračím se a uteču zpátky do svého pokoje, protože tohle je vážný problém a on se chová, jako by to byla úplná hloupost.

Další den se na to zeptám Ondry. Řekne, že neví, a už mě nikdy nepolíbí.

V osmé třídě kluci z naší třídy vymyslí výzvu, v níž jde o to, aby mně a dalším pěti holkám sáhli na prsa (za patnáct bodů) nebo na zadek (za deset). Když se to dozvím, řeknu to učitelce.

„Je to jenom hra, buď ráda, znamená to, že se jim líbíš.“

Takto zní reakce každého, komu to ve škole řeknu. Stydím se to řešit doma, ale tatka to zaslechne, když si povídám s Kačkou, další den jde do školy a nám pak učitelka dává kázání o neslušném chování.

Od té doby tu hru nehrají. Místo toho mi říkají, že jsem „kráva, se kterou není žádná legrace“. No a co. Já s nimi taky nechci nic mít.

Ale... když to řekne Kuba, trochu to bolí. Jenom trochu.

V deváté třídě přijde učení na přijímačky na střední. Těším se, protože to znamená, že budu moct konečně opustit všechny ty idioty, co mi poslední roky znepríjemňují život.

Dostanu se na obě školy. Jdu na tu, která je dál, protože tam z naší staré školy nejde vůbec nikdo.

Konečně studuju to, co mě baví. V naší třídě jsou skoro samí kluci, a i když nikdo z nich nemá hloupé poznámky, držím si od nich odstup. Trvá mi dva roky, než se po několika týdnech přemlouvání překonám a vyrazím s jedním z nich na rande.

I když je moc milý, pořád z něj mám nepříjemné pocity. Chce mě chytit za ruku, ale já ucuknu, protože se bojím, že když mu to dovolím, bude se chtít dotýkat i dalších částí mého těla a bude našťvaný, když mu to nedovolím.

Nevypadá nazlobeně. Jen se pousměje a zbytek schůzky spolu jenom mluvíme.

Jdeme spolu ven ještě pětkrát, než mu dovolím, aby mě políbil. Přemýšlím, jestli je tohle můj první polibek. I když mi pusu dal i Ondra, je to tak dávno a navíc to nebylo skutečné líbaní... Bojím se, že jsem v tom špatná, protože Honza už se určitě líbal mockrát, ale jestli jo, nedává to znát.

Konečně mě donutí opustit svou ulitu, všechen čas už netrávím doma v učení a s knížkami. Chodím ven, bavím se s lidmi. Poprvé se opiju a pak zvracím do záchodu u něj doma, aby na to nepřišli naši. Další den je mi strašně trapně, ale když si ze mě dělá legraci, poznám, že on to tak vůbec nebere.

Neptám se ho, jestli je můj kluk, abych to nezkazila. Ale když se nás zeptá někdo jiný, ujmeme se slova a řekne, že ano.

I když se toho bojím, zamiluju se do něj. Jsme spolu celou střední, moji rodiče ho milují a ti jeho zase mě. Já ho miluju.

Věřím mu natolik, že mu věnuju svoje poprvé.

Po maturitě se se mnou rozejde. Opět mi zlomí srdce, které jsem se tak moc snažila chránit, ale nakonec podlehla. A teď bolí a já mám pocit, že to už nikdy nepřestane.

Mamka se mi snaží pomoci a já vím, že to myslí dobře, ale nechci ji poslouchat, protože ona má tátu, zatímco já jenom střepy.

Ale nakonec to přebolí. Nastoupím na vysokou. Učitel má hloupé kecy o tom, že bych místo učení se věcí, které stejně nepochopím, měla radši uvařit zbytku třídy oběd. Stěžuju si, ale nikdo to nebere vážně.

Když jdu domů, vidím na mobilu neznámé číslo. Zvednu to a podle hlasu, byť je teď o něco jiný, poznám Kačku. Večer už mířím do baru, kde spolu máme sraz.

Dlouho jsme se neviděly a já si v prvních vteřinách uvědomím, jak mi chybí. Povídáme si o zážitcích ze střední, o tom, co děláme teď, a taky vzpomínáme na základku. Jako by naše vzpomínky oživily duchy minulosti, zčistajasna se na stoličce vedle nás usadí Kuba.

„No ne!“ vyhrkne Kačka.

Polekaně se na nás otočí, a když se v jeho očích mihne pochopení, usměje se a přidá se k nám. I když sama před sebou předstírám, že ho toleruji jen ze slušnosti, něco ve mně je rádo, že je tady.

Pár chlapů okolo mě nepříjemně pozoruje, ale když je tady s námi on, nic si nedovolí.

Ráno mě přivítá obrovskou kocovinou a jednou nepřečtenou zprávou. Do očí mě bodá ranní světlo, a tak je nechám ještě nějakou dobu po probuzení zavřené. Na zprávu si znovu vzpomenu až odpoledne, a když si ji konečně přečtu, málem mi vyrazí dech.

Včera jsem si to užil. Někdy můžeme jít zase. Jakub.

Nejdřív nevím, co mám dělat. Okamžitě v hlavě hledám výmluvy, proč nikam nechodit, a nehledají se vůbec obtížně. Byl na tebe zlý, dělal si z tebe legraci, nadával ti, kašlal na tebe, říká mi něco ve mně, ale můj mozek začne okamžitě oponovat. Vždyť byl dítě. A teď jsme oba dospělí. Jsi směšná.

Volám mámě. Povídáme si hodiny, a když se konečně rozloučíme, vím přesně, co mám dělat. Vždycky mi dokázala pomoci a najít ztracený směr.

Další večer tedy opět trávím v Kubově přítomnosti. I když už nenosí brýle, vidím v něm pořád toho malého kluka, co mi dal pusku na prolézačce.

Doprovází mě k mému bytu, a když stojíme přede dveřmi, zadívá se mi do očí, a jako by na to celý večer taky myslel, hlesne: „Vím, že když nejsme na prolízačce, stojí to za nic, ale můžu tě políbit i tak?“

Přitáhnu ho k sobě za vlasy a odpovím mu beze slov.

Na víkend jedu k rodičům, a když přicházím do toho velkého, dřevem obestavěného domu, připadá mi, jako by všechny problémy světa přestaly existovat. Stěžuju si na sexistické učitele, na protivného domácího a taky na svou vlastní hloupost, kvůli níž jsem Kubu málem odsoudila za to, jak se choval na základce.

Táta se prý dal na vaření a celé odpoledne, zatímco já s mámou sedíme u stolu, pobíhá po kuchyni a něco kuchtí.

Nejradši bych odsud nikdy neodešla.

Ale v neděli večer se zase musím balit a odjet pryč.

Škola mi nedělá radost. Vydržím to ještě měsíc a potom skončím. Stěhuju se zpátky k rodičům. Nevím sice, co budu teď dělat, ale oni mě podporují, a to je pro mě nejdůležitější.

Kuba bydlí daleko, ale stejně se vídáme. Jezdím za ním na víkendy a přes týden jsem doma, snažím se něco dělat, a protože nevím, co si počít se svým životem, začnu o tom psát na blog.

Nejdřív to nikdo nečte, ale když se odhodlám zabrousit do osobnějších témat a napíšu příspěvek s názvem „dětská hra, nebo sexuální obtěžování“, za jeden den na můj blog přijde přes tisíc lidí.

Byl jsem blb. Nevěděl jsem, že to je pro vás tak nepříjemný, píše mi Kuba, když mu ho posílám.

Vzpomínám si na všechnu tu nespravedlnost, kterou jsem si musela vytrpět, a uvědomuji si, že i tak jsem měla štěstí – mnohé z nás na tom byly a jsou hůř. Blog mi brzy začne vydělávat. Najednou nepřemýšlím, co budu dělat, protože vím, že už jsem svůj smysl života našla.

Jezdím po školách. Přednáším.

Večery trávím s mužem, kterého miluji.

Když se tentokrát stěhuji od rodičů, je to až do té doby, než o jednoho z nich přijdu.

Snažíme se o dítě, ale pořád to nevychází. Máma je na tom špatně. Bojím se, že se vnučky nedočká.

Konečně se na testu ukážou dvě čárky. Volám to mamce, ale ona mi nezvedá mobil. Jedu k rodičům, a když zazvoním, nikdo mi neotevívá. Odemknu si náhradním klíčem, a když dojdu do kuchyně, najdu ji ležet na zemi. Volám záchranku a všechno ve mně bije na poplach, ale vím, že je pozdě.

Políbím ji na čelo s vědomím, že tohle je náš poslední polibek. Vzpomínám si na babičku a na to, jak bolelo, když jsem ji ztratila. Pohladím své břicho, v němž právě roste nový život. Alespoň, že takovou bolest nebude muset zažít.

Pak si vzpomenu, jak se máma na vnuče těšila, a srdce se mi sevře ještě víc.

Jedu s ní do nemocnice a volám tátovi, aby za námi přijel taky. Těch několik posledních měsíců je naplněných obrovským smutkem a velkou radostí zároveň. Ale když se malá narodí, smutek zmizí. Pořád se mi po mámě stýská, ale vím, že by nechtěla, abych dceru přivítala se smutnou tváří.

„Miluju tě, Majdo,“ šeptnu jejím směrem a pak ji políbím, než mi ji vezmou.

Domů můžeme už za týden. Bydlíme v našem starém domě, aby tam táta nebyl sám, a já se ho ptám na své dětství.

Představuji si sebe jako malé miminko, jak mě máma nese do tohoto domu, když Majdě ukazují její nový domov.

Roste jako z vody. Zažívám s ní její první krůčky. První polibky. První zlomená srdce.

Vzpomínám na ty své, abych jí mohla pomoci tak, jak si zaslouží. Táta nás opustí na její patnácté narozeniny. Pláčeme spolu a já se jí omlouvám, že je to na její narozeniny, jako bych za to snad mohla.

Kuba zařizuje všechno kolem pohřbu. Jeho rodiče k nám přijdou a snaží se Majdu povzbudit, ale ona s nikým nechce mluvit.

Stýská se mi po tátovi, ale na smutek nemám čas. Jsem v jednom kole a veškeré volno trávím starostmi o Majdu. Další zlomené srdce. Uklidňuji ji tím, že se zlomí ještě tolikrát a pak přijde někdo,

kdo bude schopen ho opravit, ale ona mi nevěří a utíká přede mnou. Svými články pomáhám tolika lidem, ale vlastní dceři pomoc neumím.

Čím je starší, tím víc o mé rady stojí. Za několik let už na vzájemné hádky jen se smíchem vzpomínáme. Bavíme se o muži, který by konečně mohl být ten pravý. Řešíme zásnuby.

Na psaní už nemám čas ani sílu. O můj blog se začne starat Majda. Za ty roky vyrostl do obrovských rozměrů a já věřím, že z něj udělá něco úžasného.

Dny jsou pro mě teď čím dál těžší. Připadám si, jako bych přišla o veškerou sílu. Cítím, že se blíží konec. Nevím jak, ale vím, že už to nebude trvat moc dlouho.

Užívám si posledních dní. Líbám Kubu tak často, jak to jen jde. Vzpomínám jen na pár výjimečných lidí, protože teď nechci myslet na nikoho než na ty nejvýjimečnější.

Je zima, blíží se ten den, kdy jsem se před tolika lety na svět podívala poprvé. Sedím v křesle, když se mi začnou zavírat oči. Kuba s Majdou si o něčem povídají, ale najednou zpozorní. Podívají se na mě, běží ke mně a ptají se, jestli je mi dobře.

Jsem moc unavená. Vzpomínám si, jak často se mi chtělo spát, když jsem se narodila. Všechno se vrací.

Říkám jim, že to bude dobré. Musím je ještě naposledy uklidnit. Majda má slzy v očích, ale snaží se usmívat. Kuba ji objímá a drží mě za ruku.

Svět opustím s úsměvem, jenž mi zamrzne na rtech, a v polibku těch, které miluji nejvíc na světě.

Prezentující

,

takže:äh-Uh-a ööh - Uh a ěh-khöh

uf- möh-höh gUh- öh - tak - t a d y

j s o u z d r o j e ,

z e k t e r ý c h j s e m

c e r p a l

Díky za pozornost !!!

